

VANDELDRAGER

Jaargang 25 - Oktober 2009

nummer 91

De Beren in Afghanistan

MAJOR DER FUSELIERS M.T.J. VRENKEN,
COMMANDANT C 'BEREN' COMPAGNIE, 11 BATTLEGROEP
RHVS, TFE-9

Als deze Vaandeldrager voor u ligt, is de C 'Beren' Compagnie al weer terug uit Afghanistan. Daar zijn ze opgevolgd door de eigen B 'Eagle' Compagnie. In mijn artikel in de vorige Vaandeldrager had ik u achtergelaten aan het eind van april, na anderhalf tot twee maanden uitzending (afhankelijk van de gehanteerde inrotatie datum). Het onderstaande stuk behandelt het laatste deel van de uitzending, dat wil zeggen, de periode van mei tot en met juli.

Naar de Westbank

Op 4 mei ging er weer een meerdaagse patrouille de poort uit. Dit keer werd de hoofdmacht gevormd door het CAT van eenheid 6, die samen met het Police Mentoring Team (PMT), het Mission Team van het Provinciaal Reconstructie Team (PRT) en nog enkele andere spelers (waaronder ikzelf) naar de Westbank vertrokken. De Westbank is het gebied op de westoever van de rivier de Helmand. In dit gebied waren we, door de hoge waterstand, lange tijd niet geweest. Eind mei had eenheid 5 de oversteek gewaagd met boten. Dit maal gingen we echter met voertuigen. Dat betekende een lange en omslachtige route volgen. Na anderhalve dag rijden, waarin we dik 50 kilometer hadden afgelegd, bevonden we ons op het meest zuidelijke punt van de route, op minder dan 10 kilometer afstand van de base. De bevolking was erg vriendelijk en open. Naast gesprekken met de bevolking werd er ook gesproken met de lokale leiders en politiechefs. Verder werden er reserveonderdelen overgevoerd door eenheid 4 en werd er extra brandstof, water en voedsel aangevoerd met helikopters. Al met al was het een speciale operatie, waarvan we op 8 mei weer veilig terugkeerden.

Vertrek eenheid 4 naar Tarin Kowt

Op maandag 11 mei, vertrok eenheid 4 naar Tarin Kowt (TK). Daar werd een grote operatie opgetuigd. Men had behoefte aan een extra eenheid, om bij te springen waar nodig. Eenheid 4 bleef uiteindelijk twaalf dagen weg en kwam – overladen met dankbetuigingen vanuit TK – weer terug naar Camp Hadrian. In de periode dat eenheid 4 op TK was, hebben zij bijna het gehele gebied doorkruist en een zeer belangrijke bijdrage geleverd aan de operatie.

Het plein bij de vlaggenmasten heet nu het Dennis van Eschplein, vernoemd naar onze zwaarst gewonde collega.

Drie dagen na terugkeer op Camp Hadrian vertrok eenheid 4 weer naar Coyote.

Bezoek Commandant TFU, CivRep TFU en de Gouverneur van Uruzgan

Intussen brachten Commandant Task Force Uruzgan, Generaal Middendorp, en de Civiele Vertegenwoordiger (CivRep), de Heer Joep Wijnands, een bezoek aan Camp Hadrian. Zij waren in het gezelschap van de gouverneur van Uruzgan, de heer Assadullah Hamdan en een aantal andere hoge genodigden. Naast een bezoek aan het kamp brachten zij ook een bezoek aan het District Centrum (lees: gemeentehuis) van Deh Rawod. Na een uur of vier werden zij weer met helikopters opgepikt.

Naar het hoge noorden

Een nieuwe operatie van het Afghaanse Leger, de ANA, vond plaats tussen 18 en 20 mei. Deze operatie werd ondersteund door de Fransen en onze eigen eenheid 6. Intussen waren er berichten binnengekomen dat Taliban strijders zich in die omgeving aan het verzamelen waren. Die informatie bleek te kloppen en in de ochtend van 19 mei begon een vuurgevecht tussen de ANA en de Taliban. Met grote tussenpauzes duurde dit gevecht de gehele dag. De scho-

De tweede Medalparade, met eenheid 4 (rechts) en eenheid 6 (beneden)

In de verte de inslag van een 155mm granaat bij het oord Sar Tutu

tenwisselingen vonden plaats op grote afstand. Aan onze zijde (ANA, Fransen, Nederlanders) vielen hierbij geen slachtoffers. De Nederlanders speelden hierbij een bijrol. Behalve schoten door de mortieren en de panzerhouwitzer, waren alleen een aantal genisten direct betrokken bij de gevechten.

IED-strike

Net na de midtermdag, op 25 mei, reed een Fennek van onze compagnie op een Improvised Explosive Device (in de volksmond 'bermbom' genoemd). De bepantsering van de Fennek wist het grootste deel van de klap op te vangen. Hierdoor raakten de drie inzittenden slechts lichtgewond. Twee van hen, Michael en Mark, mochten na een korte behandeling en controle op TK in Afghanistan blijven. Jeroen moest helaas terug naar Nederland, om daar verder behandeld te worden. Gelukkig is hij inmiddels bijna volledig hersteld.

Vuurgevecht in het noorden en patrouille in de Green

Op 27 mei vertrok eenheid 5 naar het noorden, om een kijkje te nemen op de locatie waar de ANA met de

Taliban had gevochten. Ze werden daarbij ondersteund door eenheid 4, die op dat moment al op Coyote zat. Gedurende anderhalve dag werd er gepatrouilleerd en verplaatst door het gebied. Uiteindelijk leidde dit tot een kort vuurgevecht met de Taliban. Gezien de afstand vanaf waar door de Taliban werd geschoten was er weinig gevaar te duchten voor onze eigen troepen. Mede door de hulp van luchtsteun (A-10 vliegtuigen) werden enkele Taliban strijders definitief uitgeschakeld. Op 29 mei keerden alle eenheden weer veilig terug op Coyote en Hadrian. Na één dag rust werd een meerdaags bezoek gebracht aan onze 'achtertuin', de greenzone van Deh Rawod. In een druk schema, met veel patrouilles, werd het hele gebied doorkruist door eenheid 5, samen met het PMT. Hierbij werd – uiteraard – veel gesproken met de lokale bevolking. Met deze actie konden we de bevolking laten zien, dat we in staat zijn om met veel eenheden intensief te patrouilleren, mocht dat nodig zijn.

Opening Police Sub Station Chekzai

Eenheid 5 keerde in de ochtend van 2 juni terug op de base. Ondertussen was eenheid 6 zich aan het voorbereiden op een tweedaagse actie in het zuiden van ons gebied. Bij het dorp Chekzai zou op 4 mei de officiële opening plaatsvinden van het Police Sub Station (een soort politiekazerne). Voor het gebied was dit uiteraard een hele belangrijke gebeurtenis. Eenheid 6 vertrok op 3 juni naar Chekzai, om daar patrouilles te lopen. De dag erna zorgden ze voor de beveiliging van de officiële opening. Ook hierbij waren generaal Middendorp, Dhr. Joep Wijnands en Gouverneur Hamdan aanwezig.

IED's in de Shanbarak Mandah en bij de Bazaar

2 juni was IED-dag in Deh Rawod. In de Shanbarak Mandah, een vallei die vanaf Coyote in westelijke richting loopt, werden twee IED's gevonden door de Afghan Security Guards, die daar twee checkpoints bemannen. Gezien de afstand vanaf Camp Hadrian werd er uiteindelijk een heli ingezet om de Explosieven Opruimingsdienst (EOD) ter plaatse te krijgen. Terwijl de locatie werd beveiligd door eenheid 4, wist de EOD de beide IED's zonder verdere problemen onschadelijk te maken. Tegelijkertijd was er ook EOD benodigd op de weg tussen Camp Hadrian en Deh Rawod Bazaar. Daar werd een verdacht pakketje aangetroffen. Uiteindelijk bleek het hier niet om een IED te gaan.

Een overwach bij het oord Mazar

Terug naar het noorden

Op 7 juni gingen we wederom naar het noorden. Dit maal eenheid 6, ondersteund door eenheid 5 (die dit keer op Coyote zat). Naast patrouilleren in dezelfde oorden als de vorige keer, werd dit keer ook het water overgestoken (met een rubberboot). Hierdoor kon eveneens een dorp aan de oostzijde van de Helmand bezocht worden. Contact met de bevolking was ook hier weer van belang. Op de avond van 8 juni werd eenheid 6 kortstondig beschoten. Net daarvoor was een IED gevonden. Verder bleef het erg rustig. De dag erna werden Taliban strijders gezien, terwijl ze boven op een berg stonden. Schoten met de Panzerhouwitzer vanaf Camp Hadrian zorgde voor een aantal slachtoffers onder de Taliban strijders. Aan het eind van de 9e juni keerden alle eenheden weer veilig terug op Coyote en Hadrian.

Terug naar de Tangi-vallei

Eenheid 4 vertrok op 10 juni naar de Tangi-vallei, voor een tweedaagse patrouille. Twee weken eerder was hier een Fennek op een IED gereden. Tijdens de overnachting op base Anar Juy (van de ANA en de Fransen), werd een gemengde ANA/Franse patrouille beschoten door een drietal Taliban strijders. Daarbij raakte een ANA-militair gewond. Eenheid 4 speelde een belangrijke rol bij de geneeskundige afvoer van de gewonde (middels medevac). Verder was het een rustige patrouille.

Weer naar de Westbank

Op 16 juni vertrok eenheid 4 naar de Westbank. Sinds het begin van mei waren daar geen Nederlandse troepen meer geweest, als gevolg van de waterstand in de rivier de Helmand. Inmiddels was het water dusdanig gezakt dat een wateroversteek bij Alexander Hill / Crossing weer mogelijk was. Gedurende bijna vier dagen werden diverse dorpen op de westoever bezocht. Opvallend was dat de bevolking zeer open en vriendelijk was. Er was geen spoor te bekennen van Taliban activiteiten. Na een zeer succesvolle meerdaagse operatie keerde de eenheid weer veilig terug op Camp Hadrian.

Het noodlot slaat toe

De dag na terugkeer van de operatie op de Westbank werden we keihard geconfronteerd met de gevaren van de missie. Een gecombineerde patrouille van Fransen en Afghanen reed op een berm-bom. Er waren gelukkig slechts twee lichtgewonden. De Nederlandse Quick Reaction Force (QRF), in dit geval eenheid 4, werd naar de locatie gestuurd om

Zonsondergang achter OP Java (Camp Hadrian)

assistentie te verlenen. Omdat er inmiddels een tweede IED was gevonden, was men extra voorzichtig. De Franse gewonden werden afgevoerd en het beschadigde Franse voertuig werd geborgen. Op het moment dat de eenheid terug wilde keren naar Camp Hadrian werd een Nederlands pantservoertuig getroffen door een IED. Hierbij raakten drie mensen gewond, waarvan twee zwaargewond. Eenheid 4 verrichte uitstekend werk door snel een landingsplaats voor een medevac-helikopter in te richten en de locatie van het ongeval te beveiligen, terwijl het geneeskundig personeel, geassisteerd door de Combat Life Savers van eenheid 4, alles in het werk stelden om de gewonden zo snel mogelijk te stabiliseren. De medevac-helikopter was snel ter plaatse en alle drie de gewonden werden afgevoerd. Rik en Luuk werden naar de Role 2 medische installatie op Tarin Kowt gebracht, terwijl Danny (de meest zwaargewonde) zo snel mogelijk werd doorgevoerd naar de Role 3 op Kandahar Airfield. Daar vochten de artsen en chirurgen voor zijn leven. Eenheid 5 was inmiddels onderweg naar de locatie van het ongeval, om eenheid 4 af te lossen en het

Nog niet helemaal af. De rechtszaal van het nieuwe Courthouse

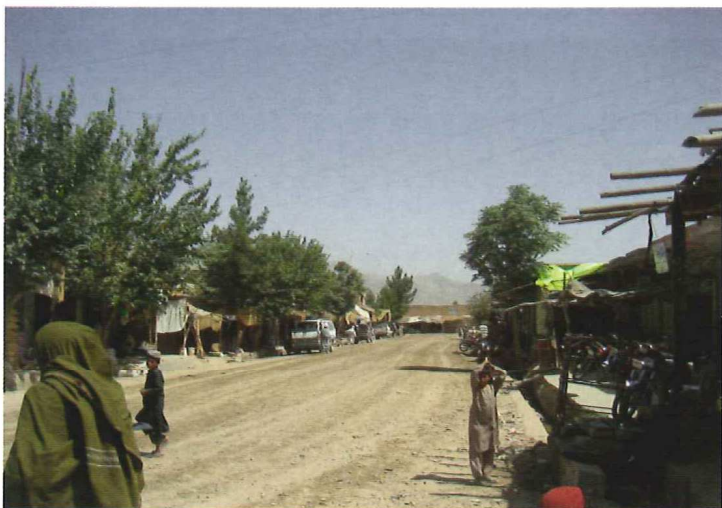

Een Blackhawk Medevac helikopter op Camp Hadrian

pantservoertuig te bergen. Pas de dag erna kon eenheid 5, met het zwaar beschadigde pantservoertuig, terugkeren naar Camp Hadrian. Op Camp Hadrian was de stemming zwaar aangeslagen en gespannen. Iedereen op de base, inclusief onze Franse en Slowaakse collega's, leefde intens mee. Mensen steunden elkaar en wachtten gespannen op iedere snipper van nieuwe informatie. Enkele dagen leefden we tussen hoop en vrees. Pas nadat Danny terug was gevlogen naar Nederland en in het CMH lag, nam de spanning wat af. Hij was nu op een plek waar de beste medische zorg beschikbaar was. En minstens net zo belangrijk: hij was terug bij zijn familie. Rik ging mee op dezelfde vlucht. Ook hij werd in het CMH herenigt met zijn familie.

Uitreiking van de NAVO-medaille

Op 23 juni vond de geplande uitreiking van de NAVO-medaille plaats. Door de recente gebeurtenissen kreeg deze medaille-uitreiking een extra lading. Bovendien kwam Luuk terug naar Camp Hadrian. Het weerzien tussen Luuk en de rest van zijn eenheid

Eén van de betere straten van Deh Rawod Bazaar

was uiteraard een zeer emotionele gebeurtenis. Eenheid 4 nam dan ook geen deel aan de medaille-uitreiking. De medaille-uitreiking zelf was een sobere gebeurtenis. Generaal Middendorp, commandant van de troepen in Uruzgan, hield een goede speech, waarin hij uiteraard extra aandacht besteedde aan de tragische gebeurtenissen van 20 juni.

Verder met de missie

Hoewel eenheid 4 een paar dagen kreeg om tot rust te komen en de gebeurtenissen en emoties te verwerken, ging de missie verder. Eenheid 5 en eenheid 6 waren klaar voor een volgende operatie. Op 25 juni vertrokken ze naar het Noorden, om te kijken hoe de vlag er in dat gebied bij stond. In een zeer succesvolle operatie wisten deze eenheden de Taliban strijders uit enkele dorpen te verjagen. Dit tot vreugde van de lokale bevolking, die spraken over een 'overwinning op de Taliban'.

Opnieuw IED-aanslagen

Op de dag van terugkeer uit het Noorden, 27 juni, ging het wederom fout in de Tangi-vallei. Een patrouille van Fransen en Afghanen vond een drietal IED's. Om deze onschadelijk te maken hadden ze de steun nodig van de Nederlandse EOD. Eenheid 5, die op de terugweg was vanuit het Noorden, kreeg de opdracht om deze ondersteuning te gaan leveren. De drie IED's werden succesvol geruimd, maar vervolgens reed het voertuig van de geniegroep op een IED. Gelukkig was dit voertuig een zogenaamde bushmaster. Dit is een voertuig wat uitstekend bestand is tegen IED's, en wordt daarom altijd gebruikt om voorop te rijden. Ook dit maal kregen we te maken met gewonden, vijf in totaal. Alle verwondingen ontstonden echter als gevolg van het feit dat de bushmaster, door de explosie, de achteras verloor en omkiepte. Ook eenheid 5 verrichtte uitstekend werk. De gewonden werden snel en adequaat afgevoerd met een helikopter. Ze werden naar de Role 2 in TK gebracht, waar werd geconstateerd dat de verwondingen meevielen. Dit tot grote opluchting van alle militairen in Deh Rawod. Maar het was nog niet gebeurd. Eenheid 6 kreeg, net nadat ze op Deh Rawod waren teruggekeerd, de opdracht om eenheid 5 te assisteren bij het afvoeren van de beschadigde bushmaster. Tijdens het bergen reed de bergingstank, de 'Buffel' op een IED. Gelukkig leidde dit slechts tot materiële schade. Ondanks dat de bemanning van de 'Buffel' zeer geschrokken was, gingen ze direct aan het werk om te proberen hun voertuig weer te repareren. Hiervoor waren echter reserveonderdelen

nodig. En die waren in Deh Rawod niet voorhanden. Door het bataljon, in Tarin Kowt, werd besloten om een Quick Reaction Force vanuit TK naar Deh Rawod te sturen. De QRF vertrok op 28 juni en op het einde van die dag waren alle troepen terug op Camp Hadrian, mét de beschadigde voertuigen. Het lukte de bemanning van de 'Buffel' om het voertuig weer te repareren, waardoor ze zelfstandig terug konden rijden naar Camp Hadrian. Op 29 juni waren alle gewonden, op één na, weer terug op Camp Hadrian. De laatste gewonde kwam een paar dagen later terug. Doordat de blessures die hij opgelopen had niet meer voldoende zouden herstellen voor het eind van zijn uitzending, werd besloten om hem terug te sturen naar Nederland.

Nieuwe Fransen

Tijd om bij de pakken neer te zitten was er niet. Er kwamen nieuwe Fransen binnen, om hun voorgangers af te lossen. De extra logistieke ritten die dit met zich meebracht, moesten door de pelotons beveiligd worden. De nieuwe Fransen kwamen meteen in warm weer terecht. Na een tijdje van relatieve koelte (d.w.z. onder veertig graden in de schaduw) liep ook de temperatuur weer op. Vijfenvoertig graden in de schaduw was niet uitzonderlijk. In de zon liep de temperatuur op tot boven de zestig graden. Voor de mensen wiens airco kapot ging, op de slaap- of op de werkfab, was dit geen pretje. Laat staan op Patrouillebasis Coyote, waar in de slaaptenten geen airco beschikbaar was.

Tweede uitreiking van de NAVO-medaille en Commando-overdracht van de Fransen

Op een uitzending is het onmogelijk om alle mensen tegelijkertijd op een appèl te hebben. Altijd zijn er essentiële diensten die doordraaien. En bovendien is er altijd een volledig CAT aanwezig op patrouillebasis Coyote. Daarom werd er op 4 juli een tweede medaille-uitreiking gehouden. Hierbij kregen met name eenheid 4 en eenheid 6 hun medaille. De rest was de vorige keer aan de beurt geweest. Op dezelfde ceremonie werd ook het commando over het Franse Operational Mentoring and Liaison Team (OMLT) overgedragen. Twee dagen later gingen onze Franse vrienden, na dik zes maanden, terug naar huis.

Konvooioperatie

De dag ervoor, op 3 juli, werd een Nederlands konvooi, onderweg van Tarin Kowt naar Kandahar een

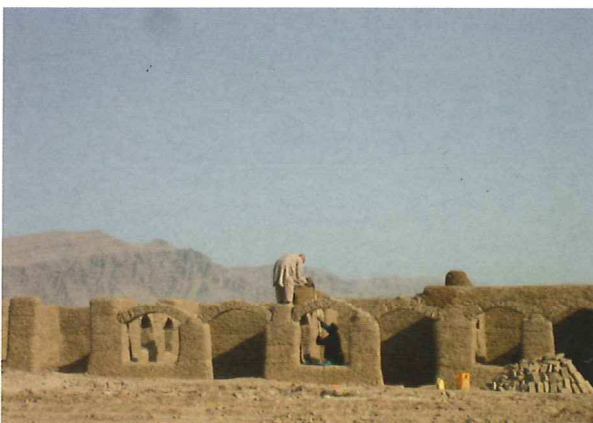

De vierhoek op de hescomuur van het kamp

aantal keren aangevallen door Taliban. Na drie dagen wisten ze Kandahar te bereiken, ondanks een achtal (over het algemeen) lichtgewonden. Om dit konvooi veilig terug te laten keren naar Tarin Kowt werd door de Battlegroup een extra operatie ingelast. Hiervoor was ook een eenheid uit Deh Rawod nodig. Op 6 juli vertrok eenheid 6 naar Tarin Kowt, waar ze zich gingen voorbereiden. Na enkele dagen grondige voorbereiding ging de operatie van start. De terugreis van het konvooi verliep voorspoedig. Op zaterdag 11 juli waren alle troepen terug op Tarin Kowt en een dag later keerde eenheid 6, veilig en wel, terug op Camp Hadrian. Twee dagen later vertrokken ze voor de laatste keer naar Coyote.

De opvolgers

Intussen waren de eerste opvolgers aangekomen op het kamp. De B 'Eagle' Compagnie, van ons eigen bataljon, waren aangewezen om Deh Rawod over te nemen. Zeker voor eenheid 4 en een flink deel van de compagniesstaf was de komst van deze mensen een heuglijk feit. Het betekende immers het begin

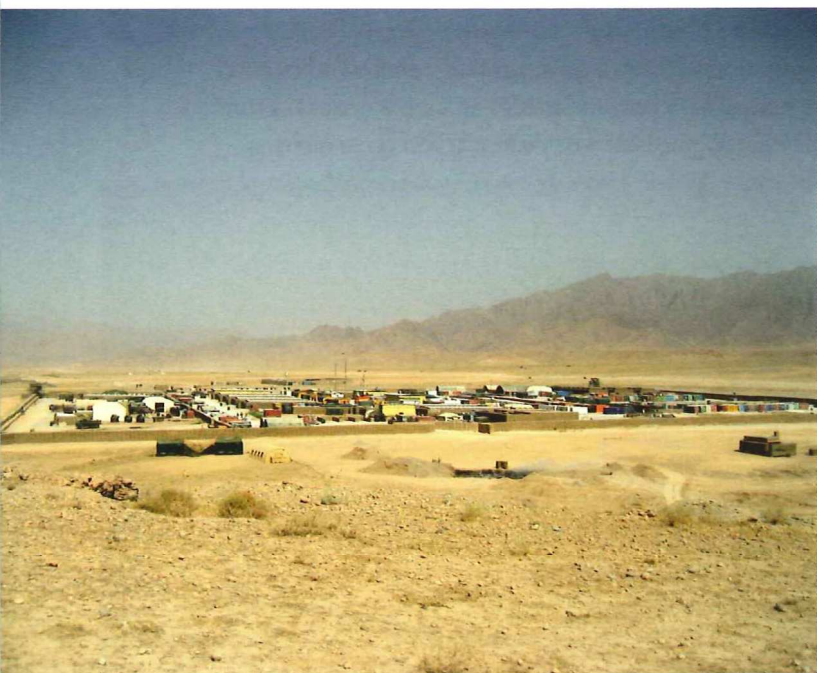

Een quala in aanbouw

Twee fuseliers 'praten' met de lokale kinderen

van het einde van de uitzending. Er moesten echter wel nog een paar dingen gebeuren. Iedere vertrekkende eenheid moest een tweetal patrouilles door het gebied uitvoeren, om de opvolgers een goed beeld te geven. Verder moest er veel informatie worden overgedragen, moest al het materieel worden geteld en overgedragen en moesten veel vragen beantwoord worden. Op dinsdag 14 augustus reed eenheid 4 voor de laatste keer de poort van Camp Hadrian binnen. Vier dagen later stapten ze op de Heli Landing Site in een tweetal Chinook helikopters. Op weg naar Kandahar, om via Minhad en Kreta naar huis te gaan. Uit de helikopters die eenheid 4 wegbrachten, stapte de nieuwe eenheid 5. Dat bete-

Camp Hadrian

kende dat ook onze eenheid 5 kon beginnen aan een soortgelijk programma. Op dinsdag 21 juli reed ook eenheid 5 voor de laatste keer de poort binnen. Ook hun laatste patrouille was niet zonder gevaar. De dag ervoor was er een IED gevonden bij de Kawar Mandah, een plek waar wij gedurende de uitzending vele malen waren geweest. Dit was echter ook een plaats waar altijd werd gesearcht. De nacht ervoor hadden Taliban strijders een IED ingegraven. De nieuwe eenheid 4 vond deze IED op hun rit naar Coyote. De EOD maakte de IED zonder verdere problemen onschadelijk. Op 21 juli reden twee leden van de Afghaanse beveiligingseenheid van de Amerikanen op een IED, waarbij ze allebei lichtgewond raakten. Eenheid 5 gaf daarom, op hun laatste rit, nog assistentie aan de nieuwe eenheid 4, die samen met de EOD op jacht gingen naar bewijsmateriaal en restanten van de IED. Maar aan het eind van de 21e was eenheid 5 definitief 'binnen'. Op 25 juli gingen ook zij richting Nederland.

Laatste overdrachten en de terugvlucht

Met het vertrek van eenheid 5 kwamen enkele kaderleden van het laatste nieuwe peloton aan op Camp Hadrian. Zij werden door eenheid 6 onder de arm genomen voor een identiek programma. De laatste patrouilles van eenheid 6 verliepen zonder noemenswaardige problemen en net voor het middaguur, op 30 juli 2009, reden ook zij voor de laatste keer het kamp binnen. Dezelfde avond droeg ik het commando over aan mijn opvolger. De laatste overgebleven subeenheden: De Oscar-groep, de Role1 en de Mrgp traden nog een dikke week op onder bevel van B 'Eagle' Compagnie. Daarna was het ook voor hun tijd om te vertrekken. De terugreis verliep via Kandahar Airfield, naar Minhad (in de Verenigde Arabische Emiraten) en vervolgens naar Kreta. Daar volgde voor iedereen een programma van bijna twee dagen, waarin tijd was voor ontspanning en waar – in een veilige omgeving – kon worden teruggeblikt op de uitzending. Tot slot volgde de vlucht naar Eindhoven Airport en de hereniging met de relaties. Dit traject eindigde voor de laatste mensen van de C 'Beren' Compagnie op 16 augustus. De uitzending zat er op.

Terugblik

In twee Vaandeldragers heb ik geprobeerd te schetsen wat het personeel van de C 'Beren' Compagnie, heeft gedaan en meegemaakt. Als C 'Beren' Compagnie hebben we (samen met de Amerikanen,

In de Choghak Mandah: de search wordt ondersteund door een Apache

de Fransen en de Afghanen) zo veel mogelijk veiligheid proberen te creëren, door aan de buitenranden van de 'inktvlek' (d.w.z. het gebied dat we redelijk onder controle hebben) onze aanwezigheid te laten gelden. Meestal lukte dat door alleen ons gezicht te laten zien. Slechts een enkele keer was de aanwending van geweld nodig. Door deze manier van optreden is het centrum van onze 'inktvlek' grotendeels vrij gebleven van vijandelijke activiteiten. En dat is voor het eerst in drie jaar, wat aangeeft dat de Nederlandse strategie goed werkt. Terwijl onze eenheid zorgde voor zoveel mogelijk rust en veiligheid in het gebied, was het de taak van het Missie Team van het Provinciaal Reconstructie Team (PRT), om te zorgen voor zo veel mogelijk wederopbouw. En dat is goed gelukt. In totaal heeft het PRT (in samenwerking met de Amerikanen) 38 grote en kleine projecten uitgevoerd en waren er – toen wij vertrokken – 34 projecten in uitvoering en 43 projecten in afwachting van goedkeuring. Onder de afgeronde (kleinere) projecten bevonden zich irrigatiekanalen, handwaterpompen, irrigatiepompen, rivier beschermingsmuren (om te voorkomen dat het vruchtbare land wegspoelt tijdens hoog water), kleine bruggen en kleine waterkrachtcentrales. Op het gebied van de grotere projecten was ook veel vooruitgang ge-

Police Sub Station Dizak. Op de Westbank

Herbevoorrading middels helikopters

boek. De Bazaar had voor het eerst een deugdelijke elektriciteitsvoorziening, het mobiele netwerk was in de lucht, Luy Pul Bridge (een zeer belangrijke brug) was provisorisch gerepareerd (en bruikbaar), het gerechtsgebouw was klaar en een school voor volwassenen- en beroepsonderwijs was gereed. Dit lijken voor de gemiddelde Nederlander misschien geen schokkende zaken, maar voor de bewoners van Deh Rawod is dit een wereld van verschil. Het optreden van de C 'Beren' Compagnie en het PRT (en uiteraard onze coalitiepartners) heeft de bevolking meer vertrouwen gegeven in ons en, nog belangrijker, in de regering van Afghanistan. In mijn ogen zijn wij dan ook duidelijk aan de winnende hand in Deh Rawod. Wel is het van belang dat we doorgaan op de ingeslagen weg en blijven volhouden, ook onder moeilijke omstandigheden.

Terugkijkend op de uitzending, ben ik van mening dat de C 'Beren' Compagnie en alle overige eenheden in Deh Rawod zeer goed en nuttig werk hebben verricht. Helaas is dat niet gelukt zonder slachtoffers. En dat geeft de uitzending toch een zwarte rand.

Het CAT verplaatst. Op de achtergrond Alexander Hill